Polisiye / Gerilim

UÇUBELER

TESS GERRITSEN

4. BASKI

DK

3364
66

yonlar: Alexandra S. Badiu

Terk edilmiş kilisede genç bir kadının cesedi bulunur.
Kiliseden gelen çığlıkları duyan biri polise haber vermiştir.
Bir deri bir kemik kalmış genç kadının adı Kimberly Rayner'dır ve görünüşe göre biri onu boğarak öldürmüştür.
Katil aynı kilisede, bir tabutta uyuyan "ucube" Lucas Henry midir?
Bu sorunun cevabını ancak Jane Rizzoli ve Maura Isles verebilir...

DÜNYACA ÜNLÜ POLİSİYE YAZARI TESS GERRITSEN'DEN GERİLİMLİ, ŞAŞIRTICI BİR HİKÂYE.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Cerrah*, *Ruh Koleksiyoncusu* ve *Buz Gibi Soğuk* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

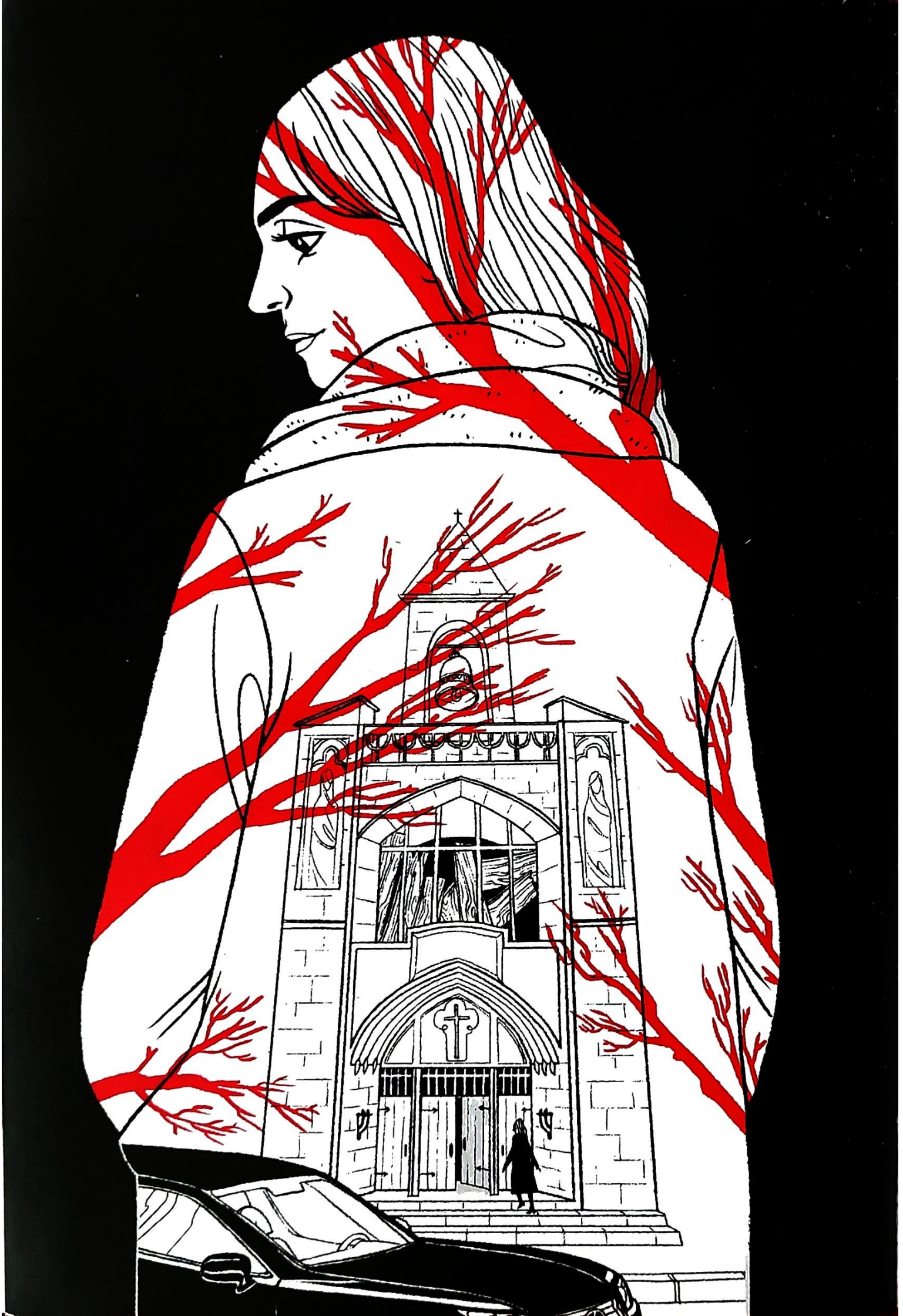
Çeviren: Erhan Derya Kibaroğlu

TESS GERRITSEN

UCUBELER

Çeviren: Erhan Derya Kibaroğlu

DK
DOĞAN
KİTAP

1

Ölüler Kraliçesi gelmişti.

Adli tıp uzmanı Maura Isles siyah Lexus'undan indi; bu soğuk öğlen vaktinde, Boston Polisi'nin kendisine uzun zaman önce takmış olduğu lakapla uyumlu bir görüntü sergiliyordu. Siyah araba, siyah palto, siyah eşarp. Koyulaşan gölgelerle havada kar kokusunun dolaştığı bu kış akşamıyla uyum içindeydi.

Dedektif Jane Rizzoli eldivenli elini kaldırarak onu selamladı. "Hey, doktor!" diye bağırdı. "Umarım el fenerini yanına almışsındır."

Maura caddeyi geçip kilisenin önün-

deki basamaklara vardı, kemerli kapılara ve üstüne tahta çakılmış pencerelere baktı. "St. Anthony's demek? Bu bina yıllardır kullanılmıyordu."

"Kurban girmenin bir yolunu bulmuş." Esen rüzgârla saçları savrulan ve paltosunun etekleri uçuşan Jane titredi. "Ne yazık ki, katil de."

"Katil mi?" Maura sorgulayan bakışlarını Jane'e dikti. "Demek cinayet olduğuna şimdiden karar verdin."

"Cesedi görünce sebebini anlayacaksın."

Jane, Maura'nın galoşla eldiven giymesini bekledi, sonra meşe ağacından yapılmış devasa kapıyı itti ve içeri girdiler. Artık rüzgârdan korunuyor olmalarına rağmen içerisi sanki daha soğuktu, taş duvarlardan rutubet yayılıyor gibiydi. Binada elektrik yoktu; tek ışık kaynağı, karşı tarafta parıldayan pilli bir lambaydı. Üzerlerindeki devasa boşluktan gece kadar koyu gölgeler sarkıyordu.

"Ceset nasıl bulunmuş?" diye sordu Maura.

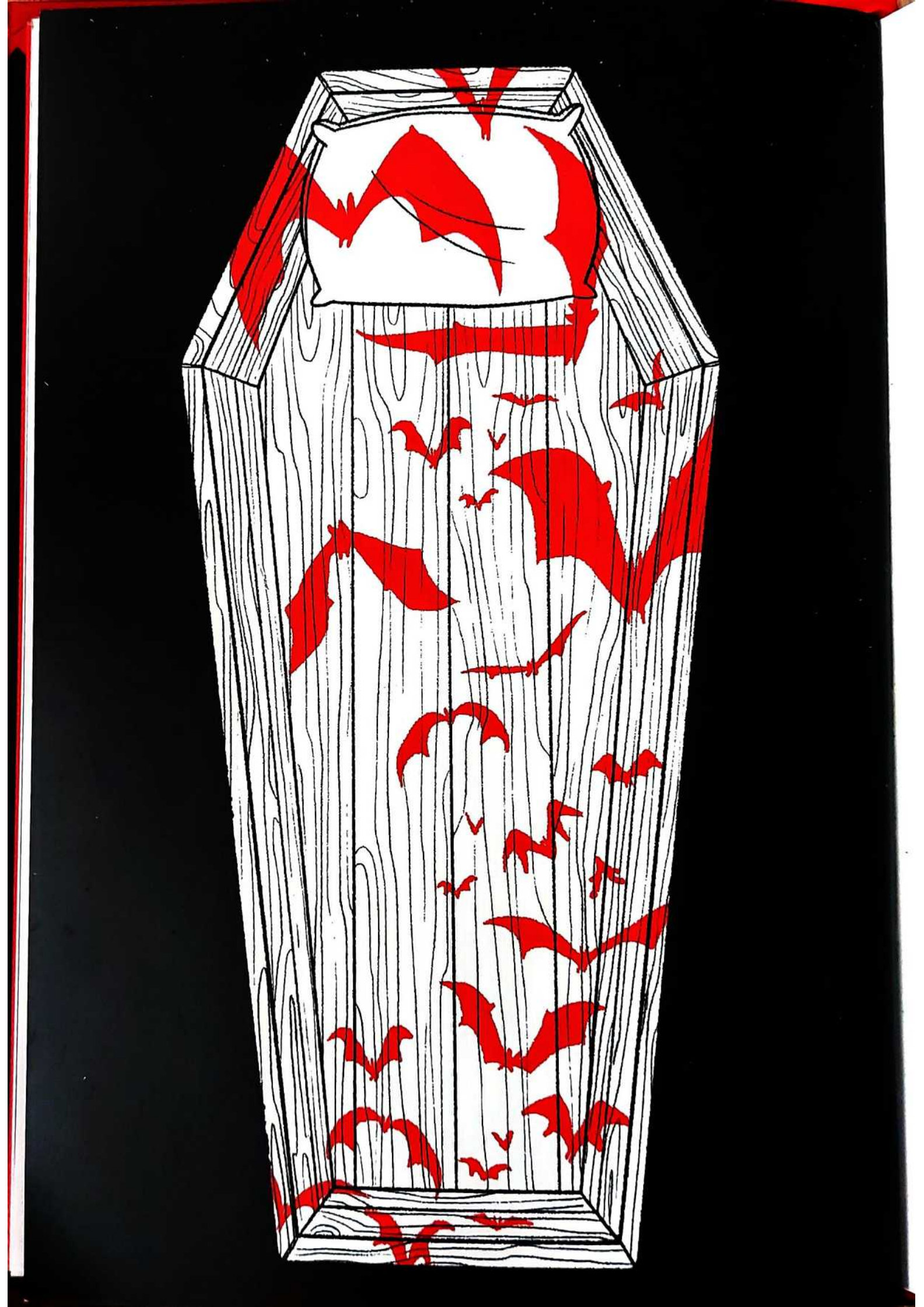
"Yoldan geçen bir kadın binadan gelen çığlıkları duyup 911'i aramış. Olay yerine ilk varan memur, geldiğinde arka kapının kilitli olmadığını söyledi. İçeri girip cesedi bulmuş."

Jane, Maglite'ını açtı ve peşinde Maura ile, boş sıraların arasından, kilise mihrabına doğru yürüdü; Dedektif Barry Frost ve üç kriminolog orada onları bekliyordu. Kurbanın etrafında çember oluşturmuş, onu karanlıkta pusuya yatmış yırtıcılardan korur gibi dikiliyorlardı. Geriye çekildiklerinde başı arkaya düşmüş, ağzı açık halde yatan genç kadın göründü.

Frost, "Kimliğini tespit ettik, adı Kimberly Rayner, on yedi yaşında" dedi.

Maura eğilip kızın şişmiş yüzüne daha yakından bakarken kimseden ses çıkmıyordu. Kızın sarı saçları yağdan tel tel olmuştu, yüzü pislik içindeydi.

"Kıyafetlerinin tamamı üzerinde, cinsel saldırıya uğramamış gibi gözüküyor. Ama boğma izleri var, görüyor musun?" dedi Jane. El fenerini kızın arkaya düşmüş boynuna tuttu, katilin amansızca sıktığı gırtlaktaki morluklar göründü. Kızın cansız yüzü davul gibiydi, ama bedeni bir deri bir kemik kalmıştı, köprücük kemikleri fazlaca belirgin, bilekleri kopacak gibi incecikti. Gıdasız kalan beden, beyni ve kalbi besleme çabası içinde yağ ve kas yakmış, kendi kendini yiyip bitirmişti.

"Bizi *asıl* dehşete düşüren ne biliyor musun?" diye sordu Jane.

"Cansız bir beden yeterli değil mi?"

"*Şuna* bir göz at." Jane arkasına döndü, el fenerini gölgelerin içinde parıldayan bir şeyin üzerine tuttu, soğukkanlılığıyla tanınan Maura Isles'ın bile soluğunu kesen bir şeyin üzerine.

Bir tabuttu bu. Kapağı da açıktı.

2

Karanlıkta kanat sesleri duyuldu. Yukarıya bakan ve üstlerinde süzülen gölgeyi fark eden Jane'i bir ürperme aldı. "Çan kulesinde yarasalar var" dedi. "Az önce de uçtuklarını görmüştük."

"Yarasa mı?" dedi Maura, tedirgin bir kahkaha atarak. "Ve bir de açık tabut ha?"

"Bekle. Dahası var" dedi Jane tabutu açarak. "Şuraya bir göz at."

"Lütfen orada bir vampir olduğunu söyleme."

Jane el fenerini tabuta tuttu. Saten yastığın üzerinde bir tutam saç teli vardı. "Burada *biri* yatıyormuş. Soru şu: Bu kişi

ölü müydü? Ya da sadece uyuyor muydu?" Jane gergin bir kahkaha attı.

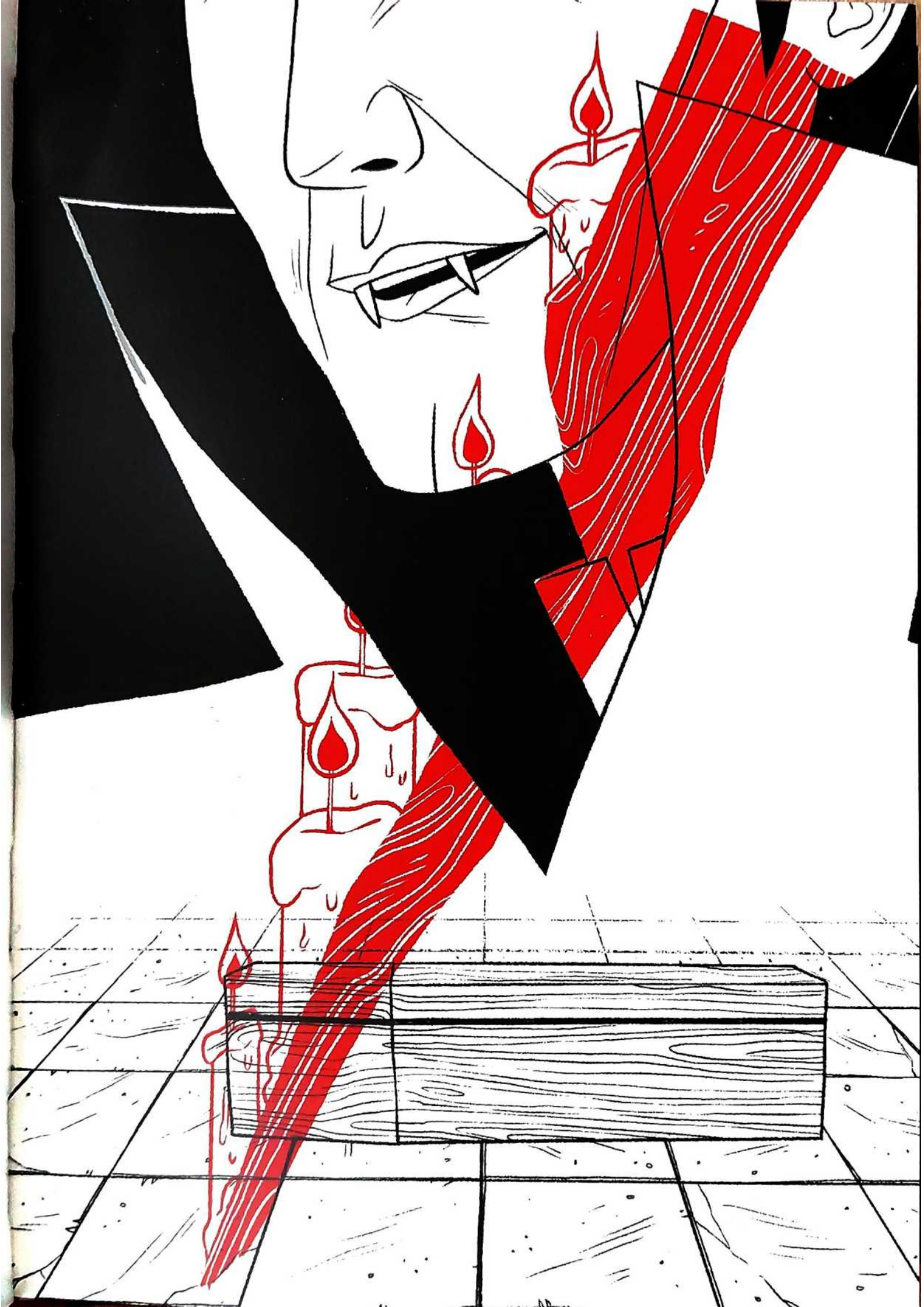
Maura tabutun başında durup saç tellerine baktı. Sonra da, mekânın yaydığı kasvetten kurtulmak istercesine şöyle bir silkindi. "Jane, bunun mantıklı bir açıklaması var."

"Hep böyle söylersin."

Maura arkasını dönüp yerdeki erimiş mum birikintilerini gösterdi. "Burada mumlar yakılmış. Baksana, orada içi battaniye dolu büyük bir karton kutu duruyor. Burada birisi kalıyormuş, hepsi bu. Belki de kurban..."

"Ya da şu tabutta uyuyan adam. Her neredeyse artık."

Maura yüzünü tekrar cesede döndü. "Bu karanlıkta onu inceleyemem. Otopsi için cesedi morga götürmeliyiz." Telefonunda bir numara çevirmeye koyuldu. "Ben Dr. Isles. Buradan alınması gereken bir ceset..."

Kriminologlardan biri mırıldandı: "Belki de önce kalbine bir kazık çakmalıyız. Ne olur ne olmaz."

İçerisi daha da soğumuştu. Jane, nefesinin hayali bir bulut gibi gölgelere karıştığını görebiliyordu. Cesede bakarak Kimberly Rayner lisedeydi muhtemelen, diye geçirdi aklından. On yedi yaşındaki bir kız oğlanlarla flört ediyor, üniversite başvurusu yapıyor ve gelecek hayalleri kuruyor olmalıydı. Buz gibi bir taşın üzerinde cansız yatıyor olmamalıydı.

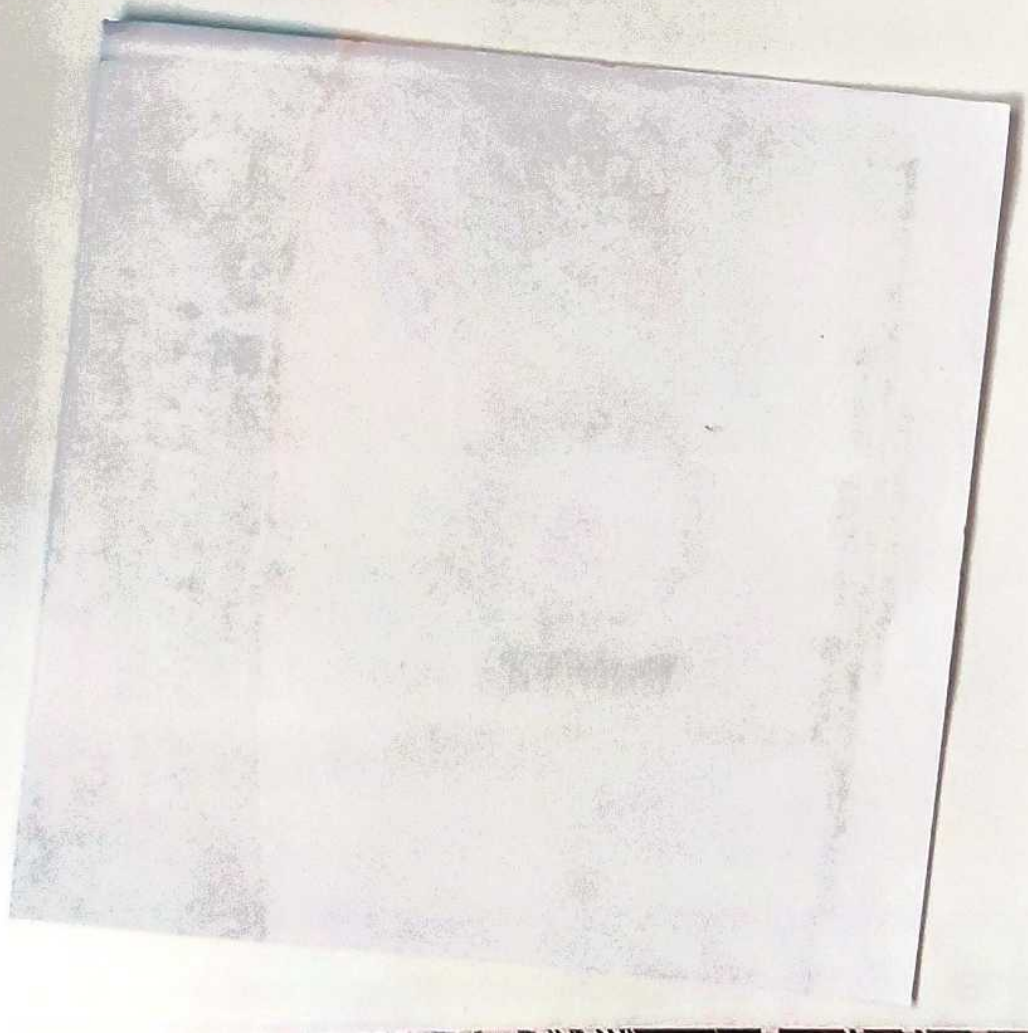
"Dedektif Rizzoli?" diye seslendi kriminologlardan biri. "Bir ayakkabı izi buldum." Jane adamın eğildiği yere yöneldi, el fenerini çamurlu izin üzerine tuttu. "41 ya da 42 numara olmalı. Kurbana ait olamayacak kadar büyük."

Jane el fenerini kullanarak izleri takip etti ve bir kapıya ulaştı, devriye polisinin girdiği kapı değildi bu. Bu kapıdan içeri

bir başkası girmişti. Kapı aralıktı, Jane aralıktan esen buz gibi rüzgârı hissetti.

Kapıyı itmesiyle kendini dışarıda, dağılmış sonbahar yapraklarıyla dolu kocaman bir bahçede buldu. Bir dal çıtırtısı duyunca başını kaldırdı. El fenerini sesin geldiği yöne tuttu.

Bir çift parlak göz kendisine bakıyordu.

3

Jane bir anda silahına davranıp nişan aldı. "Boston Polisi! Kim olduğunu söyle!" diye bağırdı.

Siyahlara bürünmüş biri çalıların arasından fırlayıp kaçtı.

"*Dur*!" diye bağırdı Jane, ama şahıs hızla uzaklaştı. Jane onun peşine düştü, ayakkabılarının altında buz tutmuş çamurlar çatırdıyordu. Örümceği andıran bir gölgeydi kaçan şekil, bir görünüp bir kayboluyordu, elle tutulur bir varlık değildi sanki. *İnsana* benzemiyordu.

Arkasından Frost'un bağırdığını işitti: "Rizzoli?"

Jane cevap vermek için durmadı, takibini sürdürdü. Şekil hızlı hareket ediyordu; epey hızlı. Jane adımlarını hızlandırdı, kasları yanıyordu. Hava o kadar soğuktu ki boğazını dağlıyordu adeta. Şekil bir çitin üzerinden atlayarak gözden kayboldu.

O da çite tırmandı, tahta yüzeydeki kıymıkların eline battığını hissedebiliyordu. Öteki yana sertçe düşünce kaval kemiklerine bir sancı saplandı. Etrafı çevrili bir bahçedeydi. *Nerede o, nerede?* Bir hareket yakalamaya çalışarak, telaş içinde gölgelerin içine bakındı durdu.

Oradaki kulübeye bir şey mi girdi?

İki eliyle silahını kavrayarak, kulübenin kapısına yaklaştı. İçerisi, adeta elle tutulacak yoğunlukta, zifiri karanlıktı. Yavaş adımlarla ilerledi ve eşiğe ulaşınca durup dikilmeye başladı; bir şeyler görmeye çalışıyor, hiçbir şey göremiyordu.

Karanlığın içinden, ensesindeki tüyleri

ürperten bir ses geldi; sık ve telaşlı nefes alıp verme sesleri. Sesler kulübeden değil, *arkasından* geliyordu.

Arkasını döner dönmez gördü onu, gölgelerin arasına korku içinde çökmüştü. Simsiyah giyinmişti. Jane el fenerini gözlerine tutunca, ışığa karşı siper etmek için kollarını kaldırdı şekil.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Hiç kimse."

"Kendini göster! Ayağa kalk!"

Şekil yavaşça ayağa kalktı ve çırpıya benzeyen kollarını yere indirdi. Bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen, bembeyaz bir yüzü vardı. Saçları simsiyah parlıyordu; tabuttaki yastıkta buldukları saçlarla aynı renkteydi.

4

"Gerçekten de vampire *benziyor*" dedi Barry Frost tek taraflı aynanın arkasındaki sorgu odasında oturan soluk yüzlü genç adama bakarak.

Genç adam on sekiz yaşındaydı ve adı Lucas Henry'ydi. İsmi ve soyadı yer değiştirince ortaya tanıdık ancak uğursuz bir isim çıkıyordu: *Henry Lucas*. Annesi, oğluna tüm zamanların en azılı seri katillerinden birinin adını verdiğinin farkında mıydı acaba? Gerçi yan odadaki adam, tehlikeliden çok korkmuş görünüyordu. Masanın başında büzülmüş bir halde oturuyordu, beyaz kaşının üzeri-

ne siyah saçının bir perçemi düşmüştü. Çıkık elmacıkkemikleri ve çökmüş gözleriyle bir iskeleti andırıyordu. Dudakları, burnu –ve kim bilir daha nereleri– piercinglerle doluydu. O kadar çoklardı ki, onu Boston Polis Merkezi'ne sokarken metal dedektörü harekete geçmişti.

"Çocuklar ne demeye derilerine bu delikleri açar?" dedi Frost. "Hiç anlayamadım."

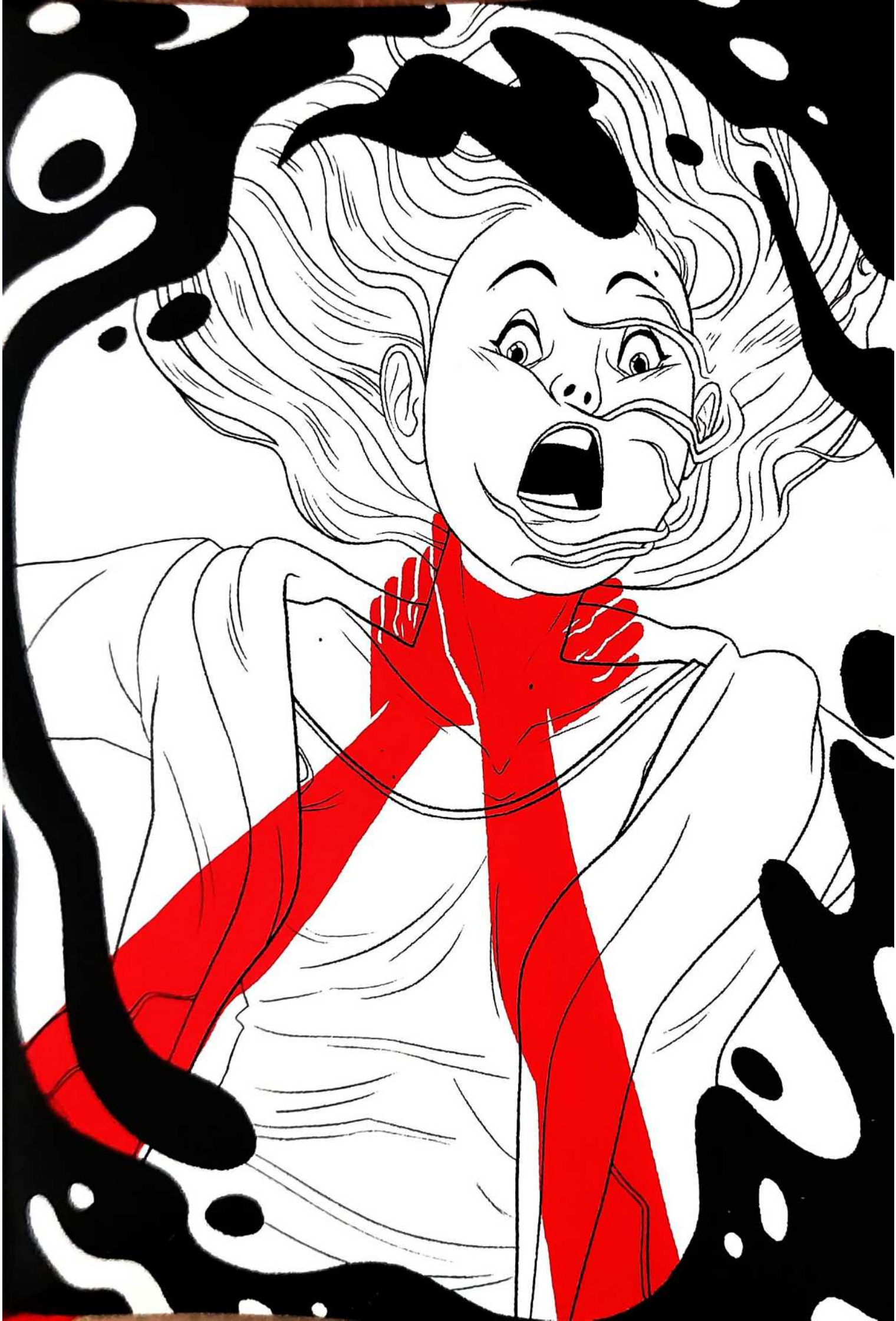
"Gotik işte. Bilirsin; ölüm, acı, unutulma" diye söylendi Jane. "Tüm o eğlenceli şeyler."

"Pek eğlenmediği ortada ama."

"Haydi, gidip gecesini daha da eğlenceli hale getirelim."

Jane ve Frost içeri girince, Lucas sandalyesinde dikleşti, gözleri kaygıdan fal taşı gibi açılmıştı. Piercinglerle dolu yüzü ve kurukafa desenli siyah deri montuna rağmen, Lucas korkmuş bir çocu-

ğa benziyordu. *Cılız ellerini Kimberly Rayner'ın boğazına geçirip onu boğarak öldürmüş olabilecek bir çocuğa.*

Jane karşısına oturdu. Çocuğun gözlerini fark etti, kalın siyah göz kalemi çekilmiş gözler kan çanağına dönmüştü. "Avukat istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Bunu hayır olarak anlıyorum."

"Oradan ayrıldığımda hayattaydı. Yemin ederim."

"Kimberly Rayner'ı nereden tanıdığını anlat."

Oğlan derin bir nefes aldı. "Birkaç ay önce tanıştık, Harvard Meydanı'nda takılırken. Birbirimizi hemen fark ettik."

"İlk karşılaşmanız olduğunu sanıyordum."

"Demeye çalıştığım, ben onu görür görmez fark ettim. O da beni."

"Neyi fark ettiniz?"

"Farklı olduğumuzu. Diğer çocuklardan. Herkesten."

"Her çocuk farklı olduğunu düşünür."

"*Gerçek anlamda* farklı olmaktan bahsediyorum."

"Ne gibi?"

Oğlan nefes aldı. "Biz insan değiliz" dedi.

5

Uzun bir sessizlik oldu. Köşede dikilen Frost gözlerini devirdi.

"Komik doğrusu" dedi Jane. "Bence insana benziyorsun."

"Sadece görünüşte. Ama hücrelerimi incelerseniz, mikroskopla bakarsanız farklı olduğumu göreceksiniz. Çocukluğumdan beri herkesten farklı olduğumun farkındayım. Sizin gibi yemek yemem gerekmiyor. Hayatta kalmak için tek ihtiyacım nefes almak ve..."

"Dur, tahmin edeyim" dedi Jane. "Kan mı?"

Çocuk gözlerini kıstı. "Benimle alay ediyorsun."

Oo, öyle mi dersin?

"Bize bir vampir olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Frost, takındığı ciddiyeti bozmamayı başararak.

Lucas adama baktı. "Eğer vermek istediğin isim buysa. İnsanın alt türüyüz: gececi ve hematofagöz. Yani kanla besleniriz."

"Evet, orasını anladım. Peki, kimin kanıyla?"

"Biz kimseyi öldürmeyiz, eğer aklınızdan geçen soru buysa. Kendi alt türümüzün pasifist kolundan geliyoruz. Bazen gönüllüler, beslenmemiz için birkaç tüp kan bağışlar."

"Gönüllüler mi?"

"Dostlar. Sınıf arkadaşlarımız. Birilerinin kan bankasından birkaç çanta kan kaçırdığı da olur. Ama çoğunlukla hay-

van kanı tüketiriz. Herhangi bir kasaptan satın alınabiliyor sonuçta." Göğüskafesini şişirerek oturuşunu dikleştirdi. "Bize insanüstü bir güç verir."

Jane çocuğun solgun yüzüne, çukura kaçmış gözlerine baktı; aklından şunları geçirdi: Bunun insanüstü olan tek tarafı çılgınlığı. "Kimberly Rayner da bir vampirdi yani, öyle mi?"

"Evet. Birkaç hafta önce evden kaçtı. Kilisede buluşmak üzere sözleştik."

"Tabutta yattınız mı?"

"Hayır! Bizimki platonik bir şeydi. Uyuyabilmesi için ona bir nakliye kutusu buldum. Işığı kessin diye."

"Vampirlerin ölümsüz olduğunu sanırdım. Kıza ne oldu?"

"Bilmiyorum. Uyandığımda çığlıklar atıyordu. Midesinin sancıdığını söyleyerek yerde yuvarlanıyordu. Hava hâlâ kararmamıştı, yine de Pepto-Bismol almak

için dışarı çıktım. Bir saat falan sonra döndüğümde, kilisenin önünde park etmiş bir polis arabası gördüm." Başı öne düştü. "Öldüğünü bilmiyordum."

"Bize gerçekten ne olduğunu anlatmaya ne dersin?" dedi Jane.

"Anlattım ya."

Jane öne doğru uzanarak çocuğa dik dik baktı. "Gerçekte ne olduğunu ben sana söyleyeyim. Seks yapmak istiyordun. Ya da belki onun kanının tadına bakmak. Ya da bir şey seni dürttü ve kıza saldırdın. O da çığlık atmaya başladı."

"Hayır, böyle bir şey..."

"Kız susmadı, sen de boğazına yapıştın, sırf sesi kesilsin diye. Kız çığlık atmaya devam etti, sen de daha sıkı yapıştın. Sonra daha da sıkı. Sonra aniden çığlıklar kesildi." Jane duraksadı ve sessizce: "Bir kazaydı. Böyle oldu, değil mi?" dedi.

"Bunu bana asla söyletemeyeceksin, çünkü gerçek bu *değil*."

Kapı tıkladı ve Dedektif Darren Crowe başını içeri uzattı. "Hey Rizzoli, kızın babası geldi. Bekletiyorum..."

Bir adam Dedektif Crowe'u iterek odaya daldı. Gözlerini Lucas Henry'ye dikip "Seni *ucube*" dedi. Ve çocuğun üzerine atıldı.

6

"Birisi *sizin* evladınızı öldürseydi" dedi Tony Rayner, "siz de onu paramparça etmek isterdiniz!"

Kimberly Rayner'ın babası yapılı bir adamdı, şimdi bir köşeye sinmiş genci adamın elinden üç dedektif alabilmişti.

"Bay Rayner, katilin o olduğundan emin değiliz" dedi Jane.

"Ona bir bakın!" dedi Rayner, Lucas'a dik dik bakarak. "Tabii ki o yaptı!"

Jane, Frost'a döndü. "Lucas'ı buradan çıkarır mısın? Diğer odada beklesin."

"Seni aylar önce bir temiz pataklamalıydım" dedi Rayner. "Kızımın etrafında

dolaşmaya başladığında. Belki hâlâ hayatta olurdu."

"Senin yüzünden evden kaçtı" diye karşılık verdi Lucas. "*Senden* kurtulmak için."

"Seni zaten aylar önce mimlemiştim, seni hasta..."

"Ben onun tek arkadaşıydım!"

"*Ucube.*"

"Senden nefret ediyordu!" diye haykıran Lucas'ı Frost kapıya doğru çekiştirdi. "Annesi de senden nefret ediyordu!"

Jane, Rayner'ın yüzündeki bakışı görünce içinden *eyvah* dedi. Rayner ile oğlanın arasına girince gömleğinin yırtıldığını fark etti ve Frost'un diğer odaya ittelediği oğlandan gelen dehşet dolu çığlığı işitti. Jane ile Crowe, Rayner'ı masaya dayayıp Jane adamı kelepçeleyene kadar sıkıca tuttular.

Crowe, Rayner'ı bir sandalyeye iterek oturtup "İyi eğlendik" dedi. "Bu yaptığın

hiç olmadı dostum. Dedektif Rizzoli'nin gömleğini ne hale getirdiğine bak."

Jane başını eğip gömleğine baktı ve sutyenin üst kısmını açıkta bırakan yırtığı gördü. Öfkeliydi; ama soğukkanlılığını koruyarak sandalyenin arkasına asmış olduğu ceketini kaptı. Düğmeleri iliklerken, Crowe'un sırıtarak sırtını döndüğünü fark etti.

"Başın belada" dedi Rayner'a, dişlerini sıkarak.

"Burada yas tutan da *benim*, elleri kelepçeli olan da. Asıl içeriye atılması gereken o ucube!"

"Henüz suçunu kanıtlayabilmiş değiliz."

"Tanrı aşkına, adam kendini *vampir* sanıyor."

"Bu onun katil olduğu anlamına gelmez."

Rayner derin bir iç geçirdi. "Bak, gömleğini yırttığım için üzgünüm. Şu kelepçeleri çıkarır mısın?"

Jane'le Crowe birbirlerine baktılar. Jane, adamı savcıya sevk etmenin nasıl bir eziyete dönüşeceğini, mahkemede ne diyeceğini düşündü. *Sayın Yargıç, adamın kızını kaybettiğini ve perişan halde olduğunu biliyorum. Ama o gömleğe yüz dolar saymıştım.*

İç çekerek kelepçeleri çıkardı.

"Peki ya *o*?" diye sordu Rayner bileklerini ovarak. "O çocuk tutuklandı mı?"

"Orasına biz karar veririz."

Adam kadına baktı. "Görürüz bakalım."

7

"Tipik bir paylaşılmış psikotik bozukluk vakası gibi görünüyor" dedi Maura. "Benim teşhisim bu."

Teşhis koymasan olmazdı zaten, diye düşündü Jane. Maura tanıştığı insana anında teşhis koymaya girişirdi; tıpkı zihninde bir deney faresini kesip inceleyen bir bilim insanı gibi. Jane yırtık gömleğini kenara fırlattı. Yenisini giyip düğmelerini iliklediği sırada, Maura'nın mahvolmuş giysiye baktığını fark etti; hiç kuşkusuz, gömleğin ipliklerinin gerilim direncini ve yırtılması için gereken gücü hesaplıyordu o sırada.

"Yazık olmuş" dedi Maura. "Dupion ipeğine benziyor."

"Hem de ucuzluktan almıştım."

"Daha da kötü." Maura, mutfağın olduğu tarafa döndü. "Çin yemeği getirdim. Tabağa koyayım mı?"

"Kutudan yesek ne olur ki?"

"Jane. Yapma." Maura dolaptan tabakları çıkardı.

"Şu paylaşılmış psikotik bozukluktan bahsetsene."

"İki kişinin beraberce aynı sanrılara kapılması halidir" dedi Maura. "Bu vakada, vampir oldukları sanrısına kapılmışlar. Ve görünen o ki işi epeyce ileri götürmüşler. Gün ışığına çıkmama, tabutta uyuma falan."

"Eninde sonunda kıvrılıp uyuyacağı yer de tabut galiba, çünkü onu içeride tutacak yeterli kanıtımız yok." Jane başını

salladı. "Hayatta kalmak için sadece nefes alıp kan içtiklerine yemin ediyor. Bu mümkün olabilir mi?"

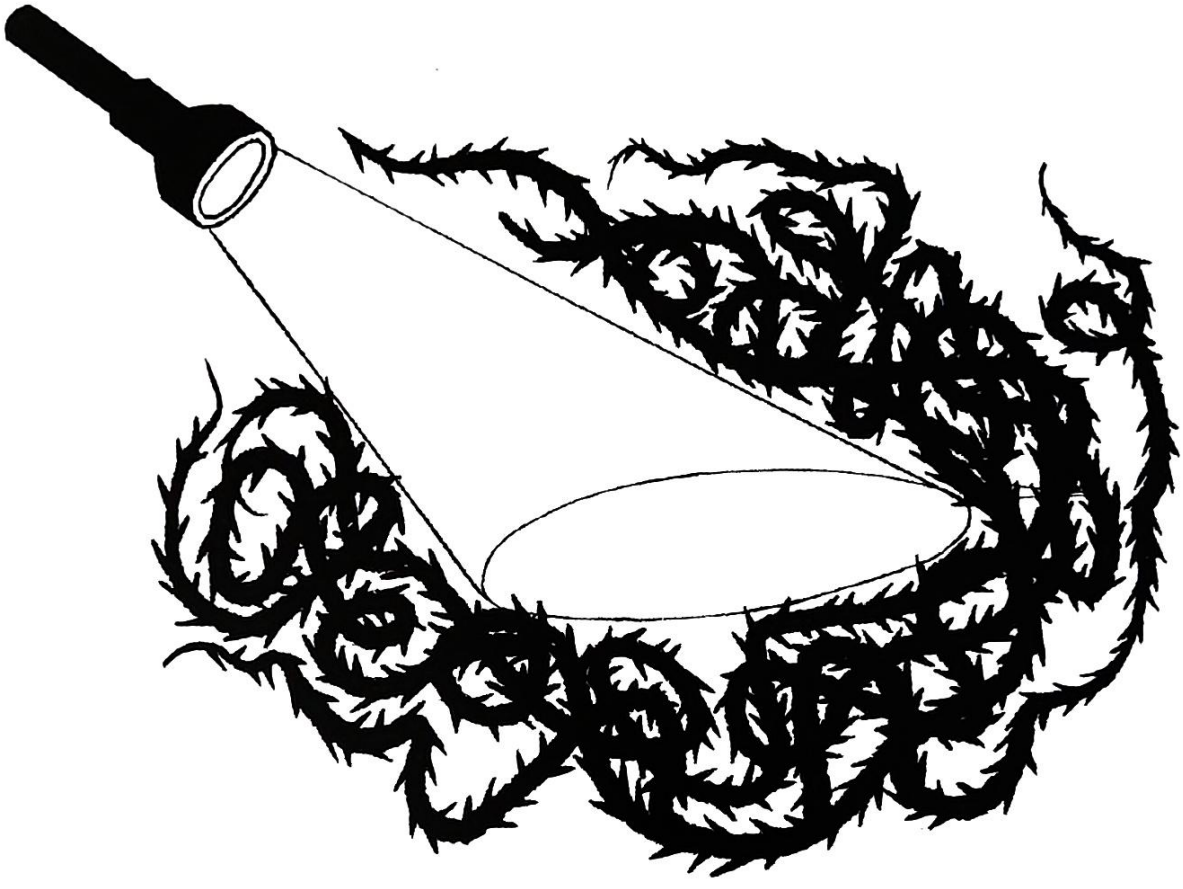
Tabaklara kung pao tavuğu ve vok tavada kızartılmış bezelye servis etmekte olan Maura bir an düşündü. "Kanda bolca demir bulunur, ama temel vitaminlerden yoksundur. Ayrıca bir litresi yedi yüz kalori içerir, yani günde üç şişe içmek gerekir." Jane'in önüne bir tabak koydu. "Afiyet olsun."

"Yani, bu kadar detaya girmesen de olurdu."

"Bu da Kimberly Rayner'ın sağlıksız görüntüsünü açıklıyor. Anoreksi hastalarının cesetlerinde bile daha çok yağ gördüğüm oldu. Sadece kanla beslenen birinin, bir saldırgana karşı koyması mümkün değil."

"Ne saldırganı, gribe bile karşı koyması mümkün değil."

Yemek çubuklarını ustalıkla kullanan Maura bir lokma tavuk kopardı. "Bilimsel açıdan, gribe tek bir virüs sebep olmaz. Birtakım semptomlar bir araya gelir..." Bir anda kaşlarını çatarak sustu.

"Ne?"

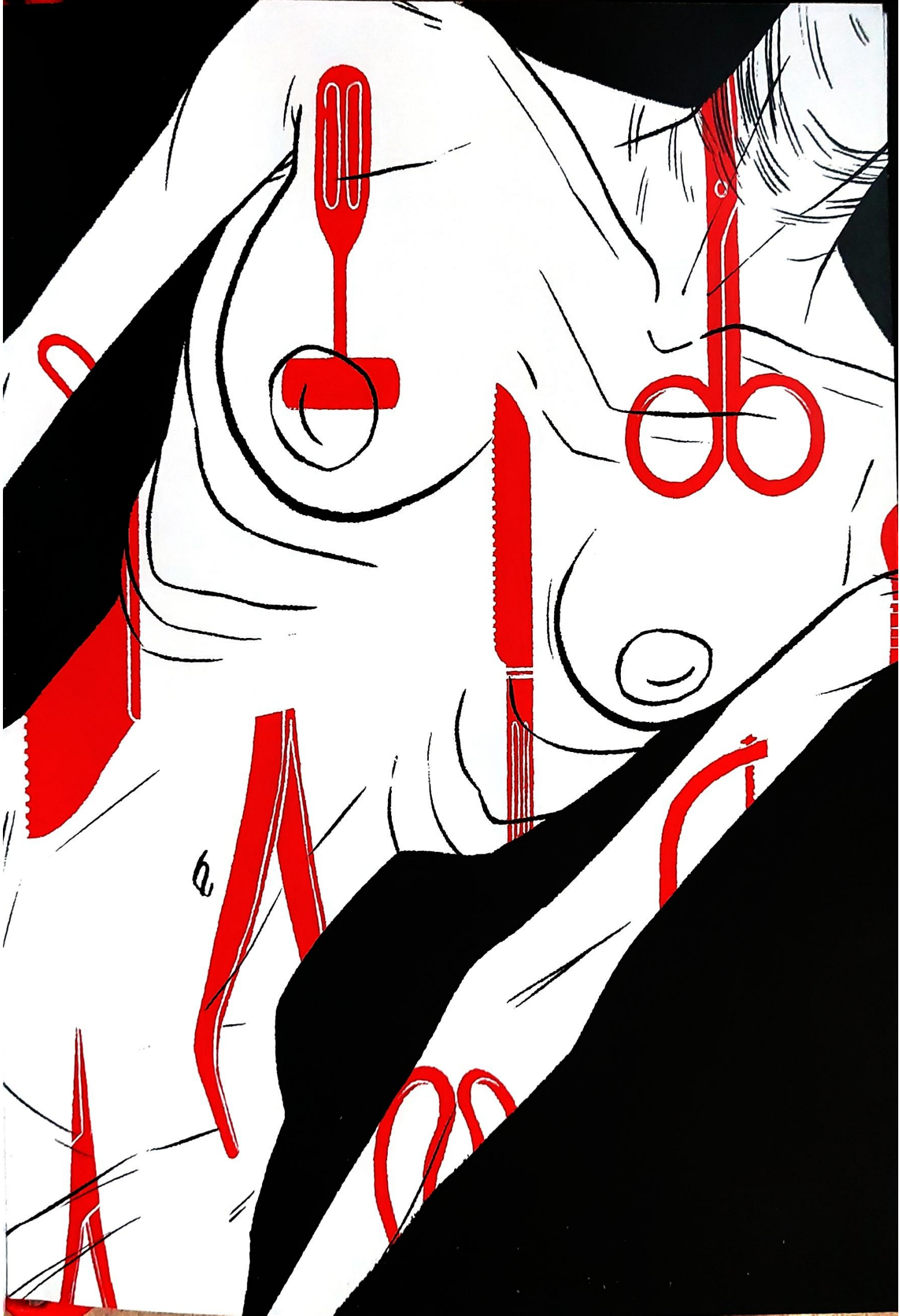
"Jane, çok iyi bir noktaya değindin."

"Öyle mi yaptım?"

"Hastalıklara karşı dirençsiz oluşuna dair."

"Ne alakası var? Kız boğulmuş."

"Boğulma gibi *görünüyor*." Maura yemek çubuklarını bıraktı. "Ama otopsiden bambaşka bir sonuç çıkabilir."

8

Gözetleme penceresinden bakan Jane ile Frost, yan odadaki masada yatan cesedi görebiliyorlardı. Kızın çıplak bedeni Jane'in hatırladığından da beter haldeydi, kalça kemikleri dışarı fırlamıştı, kaburgaları insanın kanını donduracak kadar belirgindi. Oysa boynunun üzerinde, incecik kalmış bedeniyle tezat halindeki yüzü davul gibiydi; gözkapakları şişmiş, neredeyse tamamen kapanmıştı.

"Görmek istediğine emin misin?" dedi Jane Frost'a.

"Tamam, iyiyim" diye ısrar etti Frost.

"Geçen sefer de böyle demiştin" diye ho-

murdandı Jane otopsi odasına girerken. Maura'yla asistanı bıçakları, neşterleri, kemik testerelerini ve cımbızları çoktan hazırlamışlardı. Jane, korkutucu görünen aletlerden gözlerini kaçırarak Kimberly Rayner'a odaklandı. Bir zamanlar oğlanların gözlerini alamadığı mavi gözlü, güzel bir sarışındı belki de. Kaybettiği onca yağ ve kastan sonra ise bir kemik yığınına dönmüştü. Aylardır "oksijen ve kan"la beslenmesi mi sebep olmuştu buna?

"Röntgen filmlerinde göze çarpan bir şey yok" dedi Maura parlak ışıkları aşağıya çevirirken. "Boynuna yakından bakalım."

"Bana hâlâ boğulma izleriymiş gibi geliyor." Jane gözünü Frost'a çevirdi, adam masanın birkaç metre ötesindeydi, her ihtimale karşı lavaboya yakın duruyor-

du. "Buna yakından bakmalısın."

"Buradan görebiliyorum" dedi adam.

"Baksana yüzü nasıl şişmiş" diye ekledi Jane. "Boğazı sıkılmış biri bu hale gelir, öyle değil mi?"

"Evet, ihtimallerden birisi bu" dedi Maura.

"Diğer ihtimal ne peki?"

"Alerjik bir reaksiyon. Anafilaksi." Maura'nın cerrahi maskesinin üzerinden görünen alnı bir anda kırıştı. "Ya da *Latrodectus facies*" dedi usulca.

"Ne dedin?"

Maura cevap vermek yerine, uzanarak eline bir büyüteç aldı. İyice eğildi, boynu daha iyi görebilmek için kızın başını çevirdi. Deriye bakarak şunları mırıldandı: "Tanrım, o kadar küçük ki az daha gözden kaçıracaktım."

"Ne?"

"Bir iğne izi."

Derken Frost'un telefonu çaldı.

Cesedin gırtlağına odaklanmış olan Maura istifini hiç bozmadı. Boynun diğer yanını incelemek için başı diğer yana çevirdi. "Burada da bir tane var."

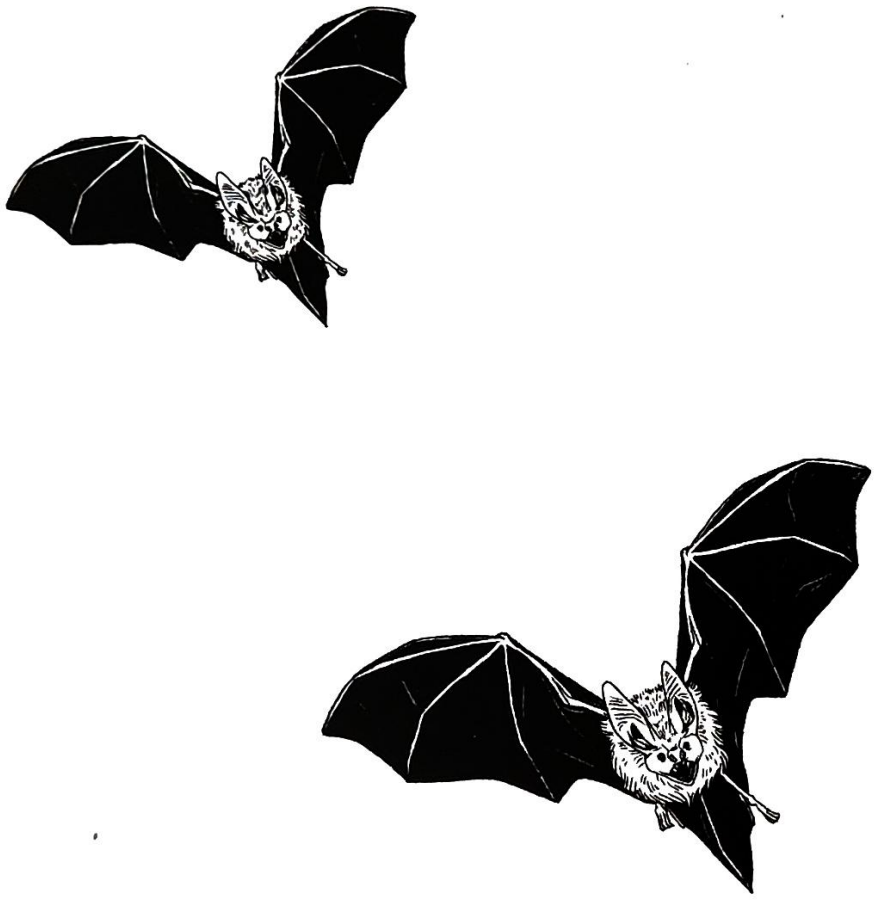
"Kızdan kan mı almışlar yani, öyle izler mi?"

"Hayır..."

"Rizzoli, gitmeliyiz!" diye bağırdı Frost. "St. Anthony's Kilisesi'ne."

"Ne oluyor?"

"Kızın babası. Lucas Henry'yi rehin almış, öldürmekle tehdit ediyor!"

9

Tepe ışıkları yanan dört Boston Polisi devriye arabası, St. Anthony's Kilisesi'nin önünde park etmişti. Jane'le Frost arabalarından dışarı fırlayıp kiliseye doğru koştular.

"Oğlanla içeride" diye bildirdi bir devriye polisi. "Etrafını sardık, ikna etmeye çalıştık ama kimseyi dinlemiyor."

"Bırak ben konuşayım" dedi Jane çelik yeleğini giyerek.

"Hanımefendi, adam birkaç el ateş etti bile. Zaten olaydan böyle haberdar olduk, birisi silah sesleri duyup ihbar etmiş."

"Çocuk iyi mi?"

"Sorularımızı cevapladı. Ama kesin olarak bilmiyorum." Devriye polisi, durumun altından kalkıp kalkamayacağını anlamaya çalışırcasına, Jane'i şöyle bir süzdü. "Ekip gelmek üzere. Sanırım içeri girmeseniz..."

"Rayner'ı tanıyorum. Bunu benim yapmam gerek." Jane kilise kapısına yöneldi. "Bay Rayner!" diye bağırdı kapı aralığından. "Ben Dedektif Rizzoli. Sizinle konuşmak istiyorum!"

İçeriden Rayner'ın bağırışı duyuldu: "Zahmet etme! Bir işe yaramayacak!"

En azından tehditler savurmuyordu. "Kapıyı açıyorum" dedi kadın. "Yalnız başına geliyorum." Cevap gelmedi. Kadın nefes alarak eşikten içeri girdi.

Uzakta yanmakta olan bir mumun titreyen ışığı dışında, içerisi tamamen karanlıktı. Ne Rayner'ı ne Lucas'ı görebi-

liyor, ama gölgelerin içinde bir yerde çocuğun korkuyla inlediğini işitebiliyordu. Yukarıda yarasalar kanat çırpıyordu.

"Çıldırmış bu adam!" dedi Lucas hıçkırıklara boğularak. "Uyuduğum sırada içeri girmiş. Beni öldüreceğini söylüyor."

Jane'in gözleri karanlığa alışmıştı, artık ikisini de görebiliyordu. Lucas sıralardan birinde iki büklüm duruyordu, Rayner başında dikiliyordu, silahını oğlanın başına dayamıştı.

"Bırak gitsin" dedi Jane. "Bunun kimseye bir faydası yok."

"Adil olan bu" dedi Rayner. "Bir değeri var."

"Hayatını mahvetmeye de değer mi?"

"Birisi bu bedeli ödemeli. İkimiz de onun yaptığını biliyoruz."

"Ben yapmadım!" diye inledi Lucas.

"Kaç kere söyledim sana!"

Jane, "Çocuk suçluysa, bırak da mahkemeler kanıtlasın."

"Yapamazlar" dedi Rayner. "Hiç kanıt olmadığını dün gece kendin söyledin. Asla kanıtlayamayacaklar. Kızım öldü ve o da bu işten yakasını sıyıracak."

Jane karanlıkta bile, adamın kolunun iyice gerildiğini ve elinin kabzayı daha sıkıca kavradığını görebiliyordu. Tam kendi silahına davranacakken telefonu çaldı. Vahşet anına ramak kala, üçü de oldukları yerde donakaldılar. Jane telefonu umursamadı, hâlâ Rayner'a bakıyordu.

"Eğer katil Lucas ise" dedi, "yemin ederim ispatlamanın bir yolunu bulacağım. Ve hapsi boylayacak."

Jane ile Rayner, karanlığın içinde birbirlerine uzun uzun ve dikkatle baktılar.

Bir telefon sesi daha duyuldu; bu sefer Jane'in değil, Rayner'ınkiydi çalan. Adam, gözlerini kadından ayırmadan telefonunu açtı. "Alo?" Uzun bir sessizlikten sonra eğildi, telefonunu yerde kaydırarak kadına doğru fırlattı. "Seni arıyorlar."

Jane şaşkınlık içinde telefonu aldı. "Rizzoli."

Maura'nın sesini işitti. "Jane, kilisenin önündeyim. Katil çocuk değilmiş!"

"Kimmiş peki?"

"Katil kilisenin içinde. Sizinle birlikte."

10

Gölgelerin arasından yaklaşmakta olan Maura'nın ayak sesleri taş zeminde yankılanıyordu. "Yalnızım" diye seslendi. "Silahım yok. Sadece bir el fenerim var ve şimdi onu açıyorum."

"Burada ne haltlar dönüyor?" dedi Rayner.

"Ben Doktor Maura Isles, adli tıp uzmanıyım. Kızınızın otopsisini ben tamamladım ve Lucas Henry'nin katil olmadığını ispatlayabilirim."

"Nasıl olacakmış o?"

"Asıl katili göstereceğim." Maura'nın el feneri yandı, Jane bir anda beliren ışı-

ğa gözlerini kısarak baktı. "Lucas, Kimberly'nin nerede uyuduğunu göster."

Oğlanın sesi titrek çıkıyordu. "Ona bir tabut bulamamıştım. Biz de şu karton kutuyu getirmiştik. İşte orada."

Maura'nın el fenerinden çıkan ışık, gölgeleri tarayarak nihayet kocaman bir kutunun üzerinde durdu. Kadın, kartonun yanına giderek sevkıyat etiketini okudu. "Kuzey Carolina'dan gelmiş."

"Ee, yani?" dedi Rayner.

Kadın eğilip kutuyu incelemeye koyuldu. "Jane, gelip bakmak ister misin?"

Jane, kadının yanına çömeldi ve şöyle fısıldadı: "Ne dolaplar çeviriyorsun sen?"

"Dedim ya, katili teşhis ediyorum." Maura kutuya doğrulttuğu el fenerini, buruşuk battaniyeler ve kirli bir yastığın üzerinde gezdirdikten sonra köşede duran bir şeyin üzerine sabitledi. "İşte suçlu."

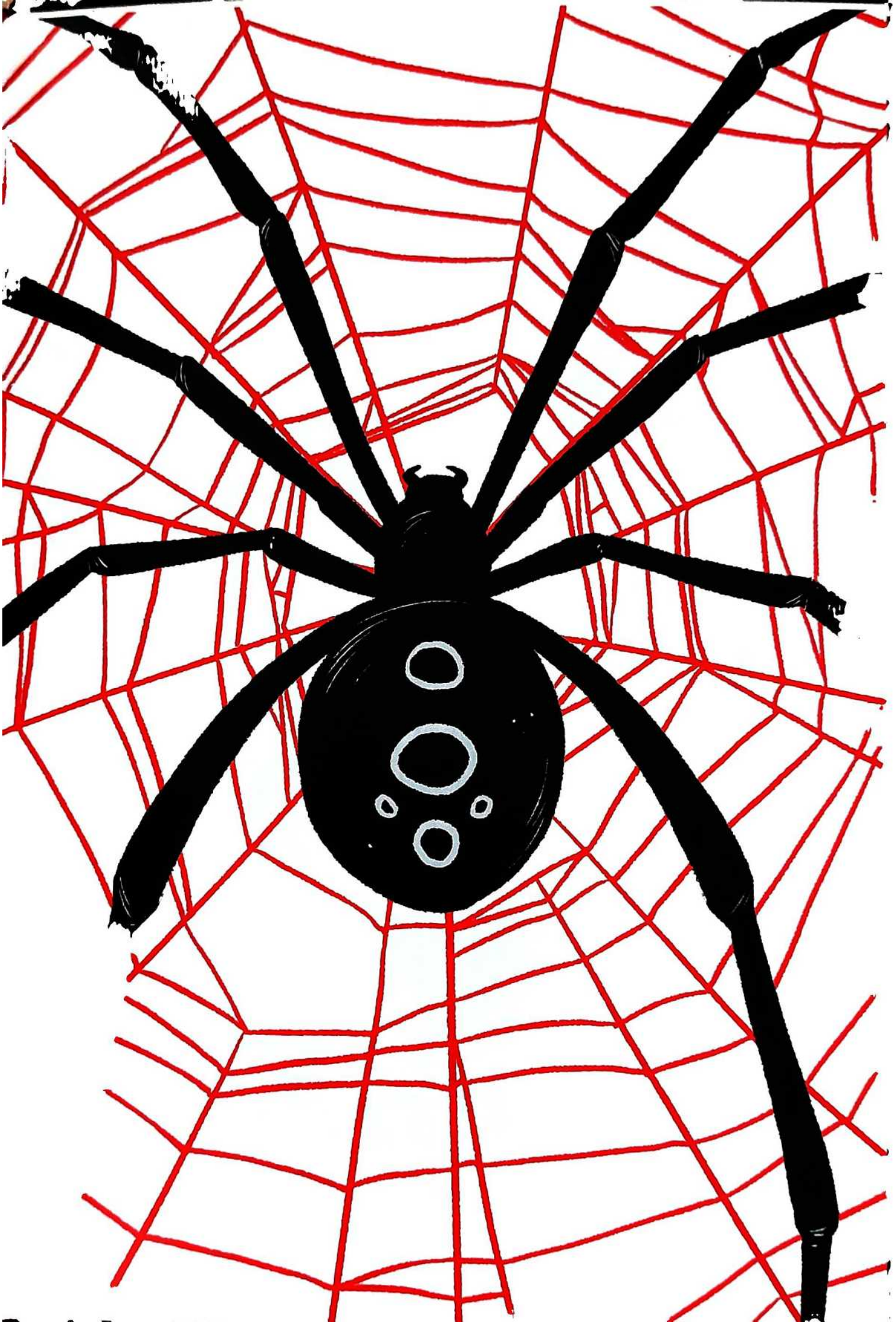

Jane, ince örümcek ağına ve onu örmüş şeye gözlerini dikti. "Bir örümcek mi?"

"*Latrodectus* cinsi. Karadul. Muhtemelen kutuyla Kuzey Carolina'dan geldi ve kızı uykusunda ısırdı. Kız bir şey hissetmemiş bile olabilir. Sağlıklı yetişkinleri öldürecek bir zehir değildir, ama Kimberly sağlıklı bir yetişkin değildi. Gıdasız kalmıştı ve tıbbi müdahaleye muhtaç haldeydi." Maura, Rayner duymasın diye sesini alçaltarak devam etti: "Çok eziyet çekmiş olsa gerek. Kas spazmları ve midede sancılar meydana gelir, ardından solunum durur. Civardakilerin kızın çığlıklarını duymuş olmasına şaşmamalı."

Jane ayağa kalkarak Rayner'a döndü. "Kızınız öldürülmedi bayım. Bir örümcek ısırığıydı. Sıra dışı bir ölüm. Katil de burada, bu kutunun içinde."

Adam yavaşça silahını indirdi; Jane'in,

silahı elinden alıp onu kelepçelediği sırada hiç kımıldamadı, başı öne eğikti. "Sadece adalet yerini bulsun istemiştim" dedi. "Küçük kızım için."

"Adalet yerini bulacak Bay Rayner" dedi Jane. "Bunun için ihtiyacınız olan tek şey bir ayakkabı topuğu."